

כל אחד והכבשה שלו לרא/עות את הכבשים,

מאת רחי ורטהיימר

אני מדמיינת ערב טיפוס. בעלי נכנס הביתה, מעיף את הנעליים לאמצע הסלון ומתיישב מול הטלוויזיה, כמו התאום הבלתי חוקי של אל בנדי, בדיוק כשהקטנה והגדולה מתחילות לצווח ביחד: "אמאאאא". אל

בנדי כבר עמוק בתוך המשחק של בני סכנין נגד איזו קבוצה.

אני לוקחת נשימה עמוקה ומדמיינת אותה תמונה בדיוק, אבל הפעם עם עדר כבשים אצלי בסלון. אלה הכבשים של רחי ורטהיימר מתוך ספרה המקסים "לרא/עות את הכבשים".

המילה "כבשה" היא ראשי תיבות של כבוד, ביטחון, שייכות, הצלחה, בשפה ציורית ומדויקת, מעבירה רחי את המסר שלכל אחד יש את הכבשים שלו, שאותן הוא צריך לראות ולרעות. כאשר הכבוד נפגע, "קופצת" לחיינו הכבשה האדומה, ואז אנו עלולים להגיב בצעקות ובאלימות. כשהכבשה השחורה מופיעה, כנראה תחושת השייכות והביטחון שלנו מאוימת. ויש גם כבשה סגולה לרוחניות וכבשה לבנה שמסמלת מחשבה. כאשר הרגשות השליליים מועברים לעולם של כבשים, קל יותר להתמודד איתם.

בפעם הבאה שאל בנדי חזר הביתה, חייכתי אליו, וכשהוא זרק את הנעליים, הבנתי שזאת הכבשה שלו שבאה לבקר. לא כעסתי, ובאורח פלא הוא קם והכניס את הנעליים לארון. כשהבנות התחילו לייבב בצוותא, גייסתי את הכבשה הלבנה ובהבזק מהיר הצלחתי להרגיע את שתיהן, כמעט בו זמנית. אז עכשיו אנחנו גרים פה יחד שני מבוגרים, שתי בנות ושש עשרה כבשים. אבל מה - רגוע.

הוצאת "כותרות", 89 ש"ח.